

Consilier editorial:

Conf. Univ. Dr. Lucian Grozea

Redactor:

Raluca Toderel

Coperta:

Alexandru Stănese

Pentru realizarea acestui volum, autorul a utilizat povestea scrisă de Jose Maria Sanchez Silva, *Marcellino pane e vino*, ediția spaniolă, Madrid, 1953; ediția italiană (trad. Ermonio Polidori), ITACA Libri, SRL, 2003, 55 p.; ediția *Marcellino Pane e Vino*, Paravia, 1955; scenariul și imaginile din filmul *Marcellino Pane e Vino*, MediaSet, 1955.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NECULA, CONSTANTIN

Marcellino, o minune de băiețel / pr.
conf. univ. dr. Constantin Necula. - Ed. rev.
- Sibiu : Agnos, 2014

ISBN 978-973-1941-24-0

821.135.1-93-32

Prefață la o poveste

Dintre toate cărțile despre copii pe care le-am citit, aceasta ce v-o repovestesc acum mi-a plăcut în chip deosebit. Un copil ca acest Marcellino nu putea lipsi dintre prietenii voștri. Simpatice și gingaș, bucuros și când este trist, cred că inima lui poate fi de folos inimii voastre, mereu în căutare de prieteni. Nu, nu-i povestea unui Sfânt, ci a unei posibile căi de întâlnire cu Hristos. M-a uimit modul în care Dumnezeu l-a dăruit pe Marcellino cu vederea lucrurilor ascunse, învățându-ne că nu trebuie să ajungi bunic pentru ca să te bucuri de Biserică, de Dumnezeu. Cred că pentru voi, dragii mei, acesta este un îndemn să fiți mereu curați cu inima, pentru ca Dumnezeu să Se bucure să locuiască în ea.

Am văzut și filmul cu puștiul acesta. Atunci m-am gândit, uitându-mă în ochii înlăcrămați ai prietenilor voștri și ai mei,

studenți la Facultatea de Teologie, ca și în ochii copiilor mei, că acest personaj de poveste poate fi alternativa falșilor prieteni pe care vi-i oferă desenele animate, monștrii și vrăjitoarele cu care vi s-a împuiat capul. Căutați la fratele Marcellino. În bucuria soarelui, prin praful câmpului, la marginea lumii, el descoperă tainele lumii și ale lui Dumnezeu. Știți ceva mai frumos decât aceasta? Eu nu.

Am ales să vă repovestesc cartea, nu doar s-o traduc, pentru că am discutat cu copiii mei de acasă, Costi și Alexandra, și unde n-au priceput textul, l-am întors pe gustul lor. La textul original, despre care trebuie să știți că este în limba spaniolă, am adăugat un text în limba italiană și scenariul filmului despre care v-am spus. Așa cred că l-am crescut pe Marcellino mai cu folos dinaintea voastră. Să nu fiți supărați de finalul cărții. Frățiorul acesta minunat, Marcellino, nu este. Voi îmbrățișați pe părinții voștri, spuneți-le că-i iubiți. Au mare nevoie de aceasta...

Părintele Constantin Necula

P.S. Pentru părinții voștri, tot binele din bucuria Împărăției, cu rugămintea să nu uite că existenți. Și nici că sunteți cel mai de preț dar pe care Dumnezeu l-a îngăduit în viața lor.

PUȚINĂ ISTORIE ȘI UN SCÂNCET CARE SCHIMBĂ VIEȚI

Cu aproape o sută de ani înainte de începutul povestirii noastre, dacă nu cumva acesta este începutul, trei frați franciscani s-au prezentat dinaintea primarului unei mici localități de munte, pentru a obține acordul aceuia de a urca să locuiască, prin mila lui Dumnezeu, între niște ruine de tare demult, ce se aflau împrăștiate pe un pământ râpos și nerodnic, care aparținea comunei aceleia. Erau, în fapt, patru ziduri năruite, total abandonate, aflate la mai bine de zece kilometri depărtare de orice așezare umană. Primarul, care era un om de treabă, nu s-a opus; ba, mai mult, a îmbrățișat pe dată gândul cel bun al călugărilor, fără a se mai consulta cu alții. I se părea că este darul lui Dumnezeu peste sat. Mulțumind și îmbrățișând pe

binefăcătorul lor, frații s-au pus pe cale și, odată ajunși la locul acela, au început să-și frământă mintea pentru a afla cum ar putea improviza un adăpost, între acei bolovani, pe care numai ce-i cunoscuseră, și aceasta grabnic, căci se apropia noaptea și-acum vedeau și ei că ținutul nu era tocmai prietenos cu nepoftiții oaspeți, care riscau să-și petreacă noaptea aceea sub cerul liber.

Trebuie să știți că aici, odinioară, se afla o gospodărie agricolă, fermă, i-am spune noi astăzi. Când francezii au invadat Spania, țara de unde este povestea noastră, pe la anii 1800 d. Hr., locuitorii acestei așezări de țărani s-au baricadat între zidurile ei, încercând să-i înfrunte pe cotropitori și nădăjduind totodată ca, prin aceasta, să-i țină legați de acel loc, pentru ca oamenii din regiune să se poată adăposti de tăvălugul armiei dușmane, astfel evitând distrugerea regiunii lor dragi.

Întorcându-ne la frații cuprinși de teama întunericului, să spunem că între ei era unul foarte tânăr, dar care, plin de voință și putere de muncă, înțelept în același timp, a priceput repede de unde trebuia început. Ce vedea el? Că împrăștiat, de jur împrejur, zvârlite de vântul istoriei și al nepurtării de grijă omenești,

se mai aflau o grămadă de pietre din cele mari, blocuri din granitul ce se folosiseră la ridicarea străvechiului edificiu. Copaci pentru lemnăria unei zidiri nu lipseau, ba chiar am putea spune că „veneau” peste ei, iar ceva mai încolo, un pârâiaș își susură cântecul de biruință împotriva secetei din ținutul acela, arătându-le fraților că nu vor cădea victime nici ei dușmanei însetări. Fratele mai înțelese că, odată cu asfințitul zilei, trebuia grabnic să afle o soluție de locuit, căci, deși părăsiseră satul de cu zori, de-acum noaptea era peste ei. Și asta nu era singura grijă pe care o aveau, căci purtau cu ei un frate trecut bine și de a doua tinerețe, și pentru acesta călătoria se arătase grea, nu glumă.

Se duse, așadar, să caute niște bâte mai groase, pe care la așeză mai apoi cu grijă, cam cum le așezați și voi când vreți să construiți un cort, chiar în camera voastră de obicei, spre disperarea părinților. Doar că acela le-a sprijinit peste niște tufe de măceș, care, am uitat să vă spun, erau din belșug prin acel loc, peste ele aruncând, cu grija unui constructor încercat, o cuvertură ce o purtaseră cu ei, pe care a ancorat-o în cele patru colțuri și... gata, noaptea putea veni. A adus apoi pe bătrânul frate sub acoperământ și a trimis

pe un altul să aducă apă limpede de la izvorășul cel cu dulce susur și limpede apă, iar până acela se întoarce, alcătui o cină, săracă, dar binecuvântată de binecuvântarea bătrânului și de o mână de cartofi pe care o femeie milostivă li-i dăduse. De-acum noaptea chiar veni. Recitându-și rugăciunile de seară, gustară din puțina lor cină și-adormiră apoi buștean. În zorii ce veniră, sub comanda smeritului frate mai tânăr, ingenios și cuminte, își începură munca.

Reconstruiau de fapt zidirea aceea despre care v-am spus că adăpostise mai demult o fermă, dar pe care în povestea de acum trebuie să vi-o închipuiți mult altfel, rânduită după nevoile unei mănăstiri. Era alcătuită, așadar, dintr-un parter larg, amplu, și dintr-un etaj ceva mai redus ca dimensiuni. În spatele casei acesteia era câmpul din care, după ce l-au eliberat de bolovani și spini, părinții își luau mare parte din tainul hranei lor frugale. La parter se afla o micuță capelă, un mic paraclis luminat de lumânările aprinse la orele de rugăciune, dar și de razele zglobii ale soarelui. Lângă ea se aflau chiliile fraților, sala mică pentru servirea mesei, care la mănăstiri se cheamă trapeză, și, aproape lipită de această sală, se afla bucătăria,

cu cămară cu tot. Aceasta din urmă nu era tare largă, căci nu prea avea ce adăposti, și asta nu din lenea monahilor, ci pentru că rânduiala lor era una legată de post și rugăciune, nu de mâncare și băutură. Deasupra, la etajul întâi, se aflau tot chilii, dar și – vă rog să rețineți amănuntul – o cămară ceva mai specială, un soi de magazie, unde puneau viețuitorii toate cele ce nu le mai foloseau sau le foloseau numai rareori. Aceasta se continua cu o cămăruță mică-mică, ce avea lumină de la o fereastră mică, așa, cât o palmă de bunic grijuliu.

La vremea povestirii noastre, cam cincizeci de ani de la seara pe care v-am povestit-o în amănunt, nu mai erau doar trei frați în toată zidirea aceasta, ci doisprezece. Dintre cei trei care au sosit întâi aici, doi odihnesc somnul de veci în micul cimitir din latura de răsărit a grădinii. Abate – vă rog să acceptați de-a lungul poveștii acest nume – sau stareț al micuței mănăstiri este cel pe care l-am cunoscut tânăr și vioi..., da, da, cel care construisese primul loc de adăpostire.

Viața aici este simplă și liniștită; muncesc, se roagă și slujesc cele ale Sfințelor Taine, fără de care o mănăstire nu este mănăstire, iar un creștin nu este creștin.

Patru sau poate cinci sunt, de altfel, preoți prin satele din jur și în fiecare duminică părinții aceștia preaiubiți pleacă spre satele și cătunele acelea ca să slujească Liturghia, căci cu greu s-ar găsi vreun paroh pentru ținuturi atât de sărăcicioase, cu toate că oamenii sunt minunați. Spovedesc, botează pe copiii care se nasc, unesc în Taina Sfintei Cununii pe tinerii care se iubesc curat, pe cei ce se urăsc îi împacă, pe cei bătrâni care mor îi îngroapă. La marile sărbători poartă în procesiune icoanele simple ce le bucură altarul sărăcicioasei lor capele și mereu și pretutindeni dăruiesc sfat, mângâie pe cei răniți sufletește, îmbărbătează și binecuvântează pe toți. Continuă să trăiască din milostenie și, la vremea poveștii, mult nu lipsea ca noul primar să-i alunge din locul ce-l căpătaseră cu zeci – cincizeci! – de ani în urmă.

Căci murind primarul cel bun despre care am făcut amintire la început, noul ales se urcase grabnic pe asinul său și se prezentase, țăfnos nevoie mare, la poarta smeritei mănăstiri, pentru a-i întreba pe frați în baza cărui drept își aflaseră adăpostul tocmai acolo. Aceia, cumiți, îi răspunseră că, dacă va fi nevoie, vor părăsi îndată acea casă, pe care o iubeau ca pe a lui Dumnezeu și pe care o construiseră cu

atâta osteneală și cu ajutorul milosteniei atâtor. Unii chiar, fără a pierde timpul, apucaseră deja pe calea pribegiei, când primarul, atins parcă în inimă de smerita umilință a călugărilor, își schimbă gândul, îngăduindu-le să mai rămână acolo pentru o vreme.

După ceva timp, muri și acest primar. Succesorul lui, care era nepotul celui dintâi primar despre care am vorbit, aprobă lucrarea cea plină de roadă a monahilor și obșinu, de la cei care dimpreună cu el conduceau obștea, aprobarea pentru a ceda, fie și numai temporar, fraților locul acela, cu titlul de act de milostenie către ei. La fiecare zece ani, comuna urma să întărească această danie, iar în ani, datorită fapturilor celor bune ce le însoțeau locuirea acolo, li se oferi titlul de proprietate definitivă, pe locul unde se afla mănăstirea și împrejurimile sale. Starețul mulțumi, dar le arată că și acesta era un alt mod prin care se vedea nevoit să părăsească scumpa lor Casă. Căci după regula ordinului lor, al franciscanilor, nu le era îngăduit să dețină ceva în proprietate, căci ei pot trăi numai din cele care li se oferă ca act de milostenie, ca danie peste care nu stăpânește nimeni altul decât Hristos Domnul. Lucrul acesta-i uimi și